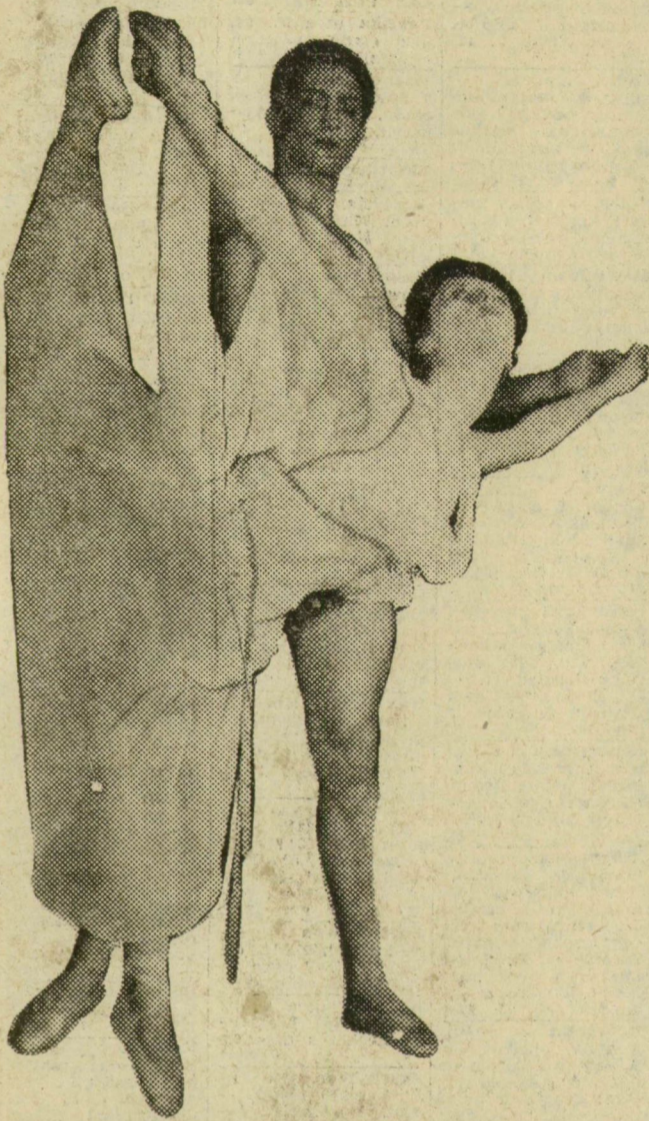

Káprázatos és gazdag műsorral

ajándékozták meg a szegedi közönséget

a leningrádi balettművészek

Napok óta lázas érdeklődéssel várta Szeged közönsége a leningrádi balettművészek társulatát. Tegnap délután végre a Hungária elé görögült a nagy kék autóbusz a Magyarországon vendégszerelő táncművészek egyik csoportjával. Mert tegnap nemcsak Szegedet — hanem a nagy társulatot három részre osztva —, Debrecent és Miskolcot is meglepték a Kirov Opera táncosai kedves látogatásukkal és pazar műsorukkal.

A vendégművészek fogadtatására a Hungária hallgatóiban az MSZMP szegedi végrehajtó bizottsága és a Magyar Szovjet Baráti Társaság képviselői jelentek meg és fiatal úttörők, úttörő lányok. Elsőként Pásztori Béláné, az MSZBT szegedi titkára köszöntötte a művészcsoportot baráti szavakkal és tűzpiros szegfűkkel, majd az úttörő lányok is átadták virágukat, miközben egy barna fiú hamisítatlan leningrádi dialektusban oroszul köszöntötte őket.

Ezután a balettcsoport vezetője, Jacko elvtárs fejezte ki köszönetét a kedves üdvözlésekért, s mindazért a kedvességért és őszinte megbecsülésért, amiben a magyar közönség és a magyar dolgozók részesítették őket.

Az üdvözlések után a művészek nagyobb része a farsztó ut után pihenni tért, de többen sétára indultak a városban.

Munkatársunkat Jacko elvtárs tájékoztatta a csoport művészi felkészültségéről, műsoráról és a leningrádi balettről általában. Elmondotta, hogy a Szegedre érkezett csoport igen magas művészi kvalitást képvisel, mert több balettáncos — Anna Seleszt, Inna Zubkovszkaja és Borisz Brigvadze — a »Szovjetunió népművésze« cím tulajdonosa és többen — Minel Kurgupkina, Vladimir Fídel és Szevolot Uhov — érdemes művészek. Az együttessel olyan szolisták érkeztek, mint Vladlin Szimjonov, Emma Mincsonok, Galina Kekenova, Alexandr Grubov és mások.

A továbbiakban megemlé-

gítették a társulatnak otthon még mintegy száz kitűnő és neves táncosa van. Legközelebb — Szeged után — az itt fellépett csoport a csepeli munkásoknak ad műsort. Részükre ezzel záródik az emlékezetes három hónapos romániai, csehszlovákiai, illetve magyarországi vendégszereplés.

Este a Szegedi Nemzeti Színházban találkoztunk újra a leningrádi balettművészekkel, de ekkor már mint nézők és táncosok. A felémelt helyérek ellenére is egyetlen üres hely sem volt a nézőtérben, de a bejáratnál annál több érdeklődő, akik még az utolsó pillanatban is reménykedtek, hogy valahogyan szert tehetnek jegyre. A műsor káprázatos és gazdag volt. Jeleneteket láthatunk a szerencsés nézők a Diótörőből, a Hattyúk tavából, Hacsaturján Gajna című balettjéből, valamint Sosztakovics, Strauss és Chopin dallamára komponált balettekből. Zúgó tapssal fogadta a lelkes nézősereg a felejthetetlen műsort és szünni nem akaró ünnepségekben részesítette a művészeket. A közönség nevében ezért a felejthetetlen művészi élményért Vaszy Viktor, a Szegedi Nemzeti Színház igazgatója mondott baráti, meleg szavakkal köszönetet, és hatalmas virágkosarat adott át. A szovjet balettművészek nevében Jacko koncertmester köszönte meg a szíves fogadtatást, és emlékül díszes albumot nyújtott át a leningrádi balettelét bemutató képekkel.

A műsor részletes ismertetésére és méltatására lapunk holnapi számában visszatérünk.

Újabb lendületet adtak Hruscsov elvtárs szavai a szegedi tudósoknak, értelmiségieknek is

A szovjet vezetőkkel történt találkozásukról beszélnek a Szegedi Tudományegyetem professzorai

A Szegedi Tudományegyetemen sokan keresték fel az elmúlt napokban azokat a professzorokat, akik jelen voltak az értelmiség vezetőinek az Akadémián megtartott ülésén. Mint ismeretes, ott a szovjet párt- és kormányküldöttség tagjai is részt vettek. Sokat beszéltek erről a találkozóról, szinte egyöntetű az a vélemény, hogy Hruscsov elvtárs szavai újabb lendületet adtak a szegedi tudósok, kutatók és oktatók munkájához is.

Az alábbiakban néhány szegedi professzor ezzel kapcsolatos véleményét közöljük.

Közvetlen, meggyőző modorban

Dr. Greguss Pál, a Szegedi Tudományegyetem Kossuth-díjas rektora így foglalta össze gondolatait:

— A szovjet párt- és kormányküldöttség látogatása idején két ízben találkoztam Hruscsov elvtárral. A szovjet követés fogadásán megjelent, hogy a szovjet miniszterelnök, s a küldöttség többi tagja milyen közvetlenül beszélgetett el a tudomány, a művészeti élet és a munkásság képviselőivel. Ezek a szavak azt is bizonyítják, hogy a szovjet nép vezetői a nép minden rétegének problémáival foglalkoznak, hiszen szinte mindenki a legfontosabb, az illetőket érdeklő témákról tárgyaltak.

— En abba a szerencsés helyzetbe kerültem, hogy amikor Hruscsov Kádár elvtárral körbejárta a termet, engem is bemutatott neki. Mint az szegedi egyetem rektora, mindjárt megragadtam az alkalmat, s a szegedi egyetem tanárai és hallgatói nevében üdvözlöttem és tiszteletünket tolmácsoltam. Hruscsov elvtárs néhány ba-

rát tanáccsal és hosszantartó kézfogással köszönte meg az üdvözlést.

— Másodízben az értelmiségi gyűlésen találkoztam vele. Ott különösen megragadt az a közvetlen és meggyőző beszédmodor, ahogyan a legfontosabb kérdéseket is kezelte. Allíthatom, hogy nemcsak rám, de mind azokra, akik hallották és látták, nagy hatással volt Hruscsov elvtárs egyénisége, s a vele való találkozás az eddigienél még jobb munkára lelkesít valamennyiünket.

Ragyogó perspektívát nyújtott

Dr. Antalffy György, a Szegedi Tudományegyetem jogtudományi karának dékánja a következőket mondta:

— Aki a Magyar Tudományos Akadémián találkozott a Hruscsov elvtárs vezette szovjet párt- és kormányküldöttséggel, s hallgatta a Szovjetunió Kommunista Pártja vezetőjének szavait, a találkozás reflektorfényében nemcsak sok mindent megértett és átértett, hanem nyilvánvalóvá vált, hogy valóban nemcsak a történelem szemtanúja, hanem résztvevője is vagyunk.

— Hruscsov miniszterelnök beszéde az akadémián minden becsületes tudósban, értelmiségiben nemcsak azt a követelményt mélyítette el, hogy meg kell könnyíteni az értelmiség áttérését a szocializmus útjára, hanem azt is, hogy ugyanakkor magának a tudósoknak az értelmiségnek is »könyviteni« kell a maga alkotó munkájával a szocialista társadalom felépítését. Ehhez ragyogó perspektívát nyújtott a beszéd, amikor arról szólt, hogy a szocialista országok népei egyszerre érkeznek majd el a kommunizmushoz. Ez a gondolat, amely hatalmas el-

Néhány szó a minőségi munkáról a Szegedi Ruhagyárban

Sok apró hibából sok kár keletkezik

Minőség, minőség. Ezt a szót hallani a Ruhagyárban a leggyakrabban és nem alaptalanul. Valóban akad baj a minőséggel. A dolgozók igényei egyre növekszenek és ennek megfelelően a kereskedelem mind alaposabban megválogatja az árut, amit átvesz.

A minőségjavítás ellenőrei a meo-sok. Nem nagy népszerűségnek örvendenek a Szegedi Ruhagyárban sem, amikor előfordul, hogy háromszor is visszaadnak javításra egy-egy zakót. Nem törődnek vele, hogy sokszor még a szalagvezető is reklám miatt. Igen sok a belső visszavetés. Csaknem minden öltönyön van javítani való.

Természetesen a vezetők és a meo-sok is tudják, hogy például az 1-es, 2-es terem dolgozóinak többsége most ismerkedik ezzel a munkával. Ezt mérlegelik is. Anál bosszantóbb, hogy

apró hibák miatt

kell visszaadni az öltönyöket, olyan hibák miatt, amelyek kis figyelmességgel elkerülhetők lennének.

Azonnal megszűnne sok apró hiba, ha már a szalagon belül nem adnák tovább a dolgozók a hibás, elrontott munkadarabokat. Kíméletlenül vissza kellene adni a selejtet gyártóknak és mindjárt jobban vigyáznának munkájukra. Ez azonban nem megy, valahogyan úgy vannak vele, én sem bántalak, te se bántás. A rossz munka eredménye azonban a szalag végén megmutatkozik. Ekkor már bonyolultabb a javítás. Sokszor öt-hat munkafolyamatot is fel kell bontani, ismét megcsinálni, mire kikorrigálják a hibát. Pár perces

hanyag munka javítására ezért néha órákat kell fordítani.

Nem akarjuk »lejártni« a termek dolgozóit, de azt szövé kell tenni, hogy például a nadrágok nagy részét azért kellett visszaadni például 10-én délelőtt, mert Sánta Irén és Csonkáné a zsebléceket nem a szélén, hanem egy centivel beljebb varrta. Figyelmeztették már őket? Igen. Nagyon sokszor. Sok a probléma a vasalással is. Nemcsak az 1-es, 2-es teremben, hanem a 4-esben, sőt még a márkás öltönyöknél is. A vasalással pedig javítani lehet a zakók formáját, de el is lehet rontani vele még a jó munkát is. A vasalók éppen ezért »kiemelt« munkásoknak számítanak, jóvalta több bért kapnak, mint a többiek. Úgy látszik azonban ezt nem veszik mindannyian eléggé figyelembe.

Amikor a 4-es teremben jártunk, a vasalók

nyugodtan beszélgettek

a vasalóikra könyökölve. A meos pedig egymás után dobta vissza a nadrágokat, mert a belső toldás varrását nem vasalták szét. Ez kis, jelentéktelen munka. Nem szaktudás hiánya, hanem hanyagság volt a visszaadás oka, s más ilyen hanyagság is tapasztalható.

Sorolhatnánk tovább az apróbb, nagyobb hiányosságokat, amelyek miatt csaknem minden öltöny cédulájára rákerül a jelzés: »visszaadva«. Némely dolgozó

azonban nem törődik ezzel. Nem gondol arra, hogy most végzett munkáján múlik lesz-e jövőre és két év múlva is megrendelése, munkája üzemüknek.

Igen helyesen mondták egy műszaki értekezleten: »Létezőnk, vagy nem, ez a minőségen múlik. Azon, hogy megfelelnek-e gyártmányaink a fokozódó követelményeknek«. Nagyon komoly határozat is született ekkor: »Aki többszöri figyelmetes ellenére is hanyagul, nemtörődöm módon végzi munkáját, elbocsátják az üzemből«.

Erre azonban eddig

még nem volt példa.

Talán ezért nem veszik komolyan a figyelmeztetéseket a hanyag dolgozók. A javításért járó bért, kártérítést levonják ugyan a mulasztók béréből, de az a pár forint úgy látszik nem sokat számít. Helyesen mondta az egyik művezető: »Ne vonjunk le örökké, végre erőlyesebb intézkedést is hozunk!«

Az írásbeli megrovás sem sokat használ. Nem ártana végre, mint ahogy sok becsületes dolgozó érdeke is kívánja, a hanyagokkal szembeni határozatnak érvényt szerezni. Egy-két figyelmeztető elbocsátás talán gondolkodásra készítené a mulasztókat.

SZALMA GÉZÁNÉ

DINNYÉS FERENC

(1886—1958)

Súlyos veszteség érte a helyi művésztszadalmat. Dinnyés Ferenc kiváló festőművész, a szegedi képzőművészek nesztora, tragikus körülmények között, 72 éves korában elhunyt. Emberi és művészi jelentőségét őrizni fogja az emlékezet és az életmű, melyet nagy tanulság- és ajándékként örökségül ráknhagyott. Szeged saját halottjának tekinti az ősz mestert és a végtisztességet hétfőn délután a múzeum árkádjai alatt felravatalozva adja meg neki.

Dinnyés Ferenc nem itt Szegeden, hanem szegény szülők gyermekeként, Budapest egyik berkaszárnyájában látta meg a napvilágot. Mégis Szeged rejtejtétségét nálánál jobban talán senki sem ismerte. Juhász Gyula írta róla, hogy »...szegedi tájak ihletik Dinnyést, szegedi kólorit csillog a képein, amely a téli és nyári napsütést és a novemberi borút, egyaránt reális erővel és igazsággal rögzíti meg.«

Dinnyés Ferenc képeinek kedvelt témái: a mélyfekvésű Alsóváros napsugaras homlokú házacskái, melyek a lágy esti verőfényben derűs nyugalommal üldögélnek egymás mellett, meghitt otthont nyújtva a paraszti hagyományokhoz ragaszkodó gazdáiknak. Vagy a nádasoktól övezett, festői hatású rókusi-tó, melynek csillogó tükrében, hol a nyár aranyperemű felhői úsznak tova, hol a borús őszi délutánok szomorkás mélabúja terül el a lustán terpezkedő vizen. De helyet kaptak vásznaiban a kis palánki síkatorok is, a Szegfű utca, mely a Templom téren álló Szent Dömötör-toronyhoz vezetett; vagy a régi Ipar utca, melyben az ő képeit dicséret nagy költőnk, a művészet-szerető Juhász Gyula elégejt. Majd a csatornázatlan Móraváros egészségtelen, vizesfalú házai, melyek dohos, sötét munkástanyáiban nyomorban ért az elnyomás elleni gyűlölet. S végül a tiszai emberektől lakott, civiskedő Felsőváros jó öreg utcáinak szivindító hangulata ragadta meg a festőt, melyek nevük szerint szinte önálló életet élve, magukon hordják a városrész szellemét, jellegzetes arcukat. De emellett az apa meleg szeretetével festette le családjának tagjait is és a tájakon kívül az emberek iránti érdeklődése is nagy volt. Ennek kapcsán szelfid harmóniával egy-egy csendes pipázgató, napon sűtkérező, vagy kertjét ásogató öreg parasztot jelenített meg dús kolorizmussal vásznaiban. Szegedi paprikahasító lányokat, asszonyokat ábrázoló képei, legalább annyira speciális témája lett, mint amennyire helyi jellegű e régi paraszti foglalatosság.

Pontosan két évvel ezelőtt, születésének 70. évfordulója alkalmával, 1956 tavaszán, Szeged város tanácsa, a Móra Ferenc Múzeum és a Képzőművészek Csongrád megyei Munkacsoportha, a helyi képtárban nagysikerű gyűjteményes kiállítást rendezett alkotásából. A főleg magántulajdonból összegyűjtött, változatos témájú művei, általában a régi Szegedet tükrözték: annak a városnak egykori portréját adták, mely több mint tíz év óta velünk együtt, nyugot változott, fejlődött, haladt át a reménytelenségből a reményteljes, szabad, alkotó jövőbe. Nemcsak a szegéyes, elmaradott környezetet, a múlt embertelen, igazságot tipró életformáját leplezik le ennek a vonzó szerénységű, kedves szegedi mesternek helyi vonatkozású képei; de bensőséges hatású festményeiből, tanulságot nyújtó nagy erővel zendül ki a természet és a történelem viharaitól sokszor megtépzott Szeged és a dolgozó népe iránt való hűség, őszinte, meleg szeretete is.

SZELESI ZOLTÁN

(dónes)